

Історія Людмили Хмари – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Сила добра та єдності»

31-річна Людмила Хмара, родом із шахтарського міста Мирноград Донецької області, працює у Мирноградській ЗОШ №9 заступником директора з навчально-виховної роботи.

З початку повномасштабного вторгнення, 6 квітня 2022 року, вона разом із сином була змушена евакуюватися до Кропивницького. У перші місяці воєнного стану переселенцям було складно, а ще важче — тим, хто залишався у прифронтових містах. Допмагаючи рідним та знайомим на Донеччині, Людмила шукала необхідні ліки в аптеках, купувала й надсилала їх поштою.

Провівши два місяці в евакуації, вона вирішила повернутися додому, щоб допомагати людям, які втратили житло в Авдіївці, Очеретиному, Красногорівці та інших містах. Влітку 2022 року вона долучилася до волонтерської діяльності Мирноградського Товариства Червоного Хреста України. У межах цієї роботи організовувала та проводила заходи з психосоціальної підтримки дітей: «Вивчаємо Єгипет», «Дружба» (до Міжнародного дня дружби), «Комп'ютерна грамотність».

Через зростання інтенсивності обстрілів у місті Людмила пройшла курс з надання першої допомоги за стандартами Глобального довідкового центру з навчання першій допомозі Міжнародної Федерації Червоного Хреста і Червоного Півмісяця та отримала сертифікат європейського зразка, визнаний у 192 країнах світу. За активну благодійну діяльність і вагомий внесок у розвиток волонтерського руху її було відзначено подякою Мирноградської міської військової адміністрації до Міжнародного дня волонтера.

У 2023 році, змінивши місце роботи та обійнявши посаду заступника директора з навчально-виховної роботи, Людмила зосередила увагу на вихованні молоді, зокрема національно-патріотичному. До державних свят: Дня Героя, Дня захисника і захисниці України, Різдва, Дня Гідності та Свободи — разом із учнями, педагогами та батьками вона організовувала вітання для військовослужбовців, даруючи їм хвилини радості у нелегкій службі.

Напередодні Дня Збройних Сил України, який уперше відзначався разом із Днем Святого Миколая, вона ініціювала благодійну акцію «З турботою про захисників». У ході акції було зібрано пакунки з найнеобхіднішими речами для військових 110-ї окремої механізованої бригади та 24-го окремого десантно-

штурмового батальйону «Айдар». Частину пакунків передали особисто, частину було надіслано поштою.

Також вона залучала учнів і батьків до загальноукраїнських ініціатив. У межах акції Національного банку України «Смілива гривня» було зібрано 787,40 грн.

З початком АТО, а згодом повномасштабного вторгнення, школи почали створювати віртуальні Дошки пам'яті загиблих випускників. Людмила ініціювала участь свого закладу в акції «Калина пам'яті», організованій платформою пам'яті «Меморіал». До Дня захисників і захисниць України школа, єдина в місті, висадила калинову алею на честь полеглих Героїв-випускників.

Із наближенням зими вона організувала акцію «Окопна свічка для ЗСУ», у якій учні разом із батьками виготовили 57 свічок та передали їх захисникам.

Згодом школу було зруйновано, а через зростання кількості обстрілів Мирноград підлягав евакуації. Переїхавши до Кам'янського, Людмила продовжила волонтерську діяльність: разом з учнями відвідувала Алею Героїв, покладала квіти та вшановувала пам'ять загиблих воїнів. До Дня захисників і захисниць України вона організувала збір допомоги для бійців 110-ї ОМБр, які виконують завдання на Покровському напрямку та передала її поштою.

У грудні 2024 року вона вперше долучилася до плетіння маскувальних сіток у межах заходу, організованого ГО «Бджола» у Кам'янському, запросивши до цієї діяльності й колег.

Дізнавшись про щорічний забіг пам'яті «Шаную воїнів, біжу за Героїв України», що відбувався 30 серпня 2025 року, Людмила ініціювала участь педагогів і батьків. Для неї цей захід став вшануванням загиблих випускників школи-Героїв. Кожен учасник обирав ім'я Героя, за якого біжить.

Це не була остання ініціатива. Попереду — нові кроки, адже, на переконання Людмили, перемогу можна наближати щодня, навіть найменшими діями. Вона наголошує, що всі її проєкти й волонтерські починання, були б неможливі без підтримки директорки школи, яка завжди вірила у важливість цієї місії.